

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **nezl. T. P. D. T.**, zastoupený zákonnou zástupkyní T. A. V., zastoupený Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Praha 1, Opletalova 1417/25, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 54/2015 - 53, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 24. 4. 2015, č. j. MV-4099-5/SO-2015, žalovaný zamítl odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 12. 2014, č. j. OAM-2227-14/ZR-2014, kterým byla zrušena platnost povolení stěžovatele k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a současně mu byla stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky podle § 77 odst. 3 téhož zákona.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal odvolací námitky stěžovatele důvodnými a ztotožnil se se závěry správního orgánu I. stupně, že se stěžovatel prokazatelně v době od 14. 11. 2009 do 11. 7. 2014, tj. 4 roky 7 měsíců a 26 dní, tedy více jak 12 měsíců, nepřetržitě zdržoval mimo území Evropské unie. Zároveň stěžovatel nepředložil takové přesvědčivé důkazy, aby jeho nepřítomnost na území České republiky (resp. na území Evropské unie) byla odůvodněna závažnými důvody dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Namítané zdravotní problémy rodičů stěžovatele a s tím související jejich nepřítomnost na území Evropské unie nebyly správními orgány shledány

jako závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je podle žalovaného přiměřené okolnostem případu stěžovatele a nijak se neliší od skutkově shodných nebo podobných případů. Porovnáním veřejného zájmu, kterým je regulace přistěhovalectví, se zájmem stěžovatele setrvat na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu (které však nebylo stěžovatelem přibližně 4,5 roku bezprostředně využíváno) je podle žalovaného dána převaha zájmu veřejného. Požadavek na proporcionalitu byl dle žalovaného naplněn.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 54/2015 - 53, zamítl.

Stěžovatel současně s podáním žaloby požádal, aby jí byl přiznán odkladný účinek. Tomuto návrhu krajský soud vyhověl a usnesením ze dne 8. 6. 2015, č. j. 30 A 54/2015 - 28, odkladný účinek žalobě přiznal.

Krajský soud ve věci samé uvážil, že v případě stěžovatele byla naplněna podmínka pro zrušení platnosti trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) první části věty zákona o pobytu cizinců spočívající v nepřetržitém pobytu mimo území Evropské unie po dobu přesahující 12 měsíců a zároveň zde nebyly závažné důvody, pro které se stěžovatel nemohl vrátit na území Evropské unie a které by odůvodňovaly použití výjimky v souladu s druhou částí věty v § 77 odst. 1 písm. c) citovaného zákona.

Rozsudek krajského soudu následně stěžovatel napadl kasační stížností. Zároveň navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatel odůvodnil s odkazem na znění § 107 zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) tím, že nepřiznání odkladného účinku a jeho nucené vycestování by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života. Podle stěžovatele by mu nepřiznáním odkladného účinku byla způsobena nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiné osobě.

Konkrétně stěžovatel poukázal na to, že žije na území České republiky již od svého narození v roce 2005. V České republice žije spolu se svou matkou T. A. V., nar. X, a svým otcem T. T. D., nar. X. Matka stěžovatele pobývá na území České republiky v režimu trvalého pobytu, protože žalobě proti rozhodnutí o zrušení jejího trvalého pobytu byl přiznán odkladný účinek. Jeho otec má rovněž podanou kasační stížnost proti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu. Stěžovateli je teprve 10 let a je potřebné, aby mohl pobývat s matkou a otcem, jinak by mohlo dojít k jeho nedostatečné socializaci, čímž by byl ohrožen jeho život. Stěžovatel je pilným studentem základní školy v Chebu, kde navštěvuje 4. třídu a je velmi oblíben u spolužáků a učitelů. Zrušení trvalého pobytu stěžovatele a jeho nucené vycestování by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť by přišel o možnost pobývat na území České republiky, kde je již integrován, má zde mnoho přátel a chce zde nadále studovat a žít. Stěžovatel je nezletilým dítětem, jehož práva by měla být chráněna v nejvyšší možné míře a případné nucené vycestování by pro něj mělo nedožité

pokračování

důsledky. Stěžovatel také poukázal na možné porušení jeho práva na spravedlivý proces a legitimní očekávání.

Stěžovatel odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 6 As 82/2012 - 37, kterým byl podle něj v obdobné věci odkladný účinek přiznán. Dále zmínil usnesení Nejvyššího správního soudu zabývající se otázkou přiznávání odkladných účinků, z nichž citoval některé dílčí právní závěry, např. usnesení ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100, a usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 - 25.

Ke svým tvrzením stěžovatel předložil Nejvyššímu správnímu soudu zprávu ZŠ Hlávková v Aši ze dne 14. 3. 2016, ze které vyplývá, že je stěžovatel v současné době žákem 4. třídy základní školy, je plnohodnotným žákem a oblíbeným kamarádem ostatních spolužáků. Stěžovatel dále doložil smlouvu o sdružení fyzických osob ze dne 1. 10. 2014, smlouvu o nájmu nebytových prostor ze dne 10. 3. 2016 a přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015 svých rodičů. Z těchto listin plyne, že rodiče stěžovatele na území České republiky podnikají.

Žalovaný se k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřil.

Podle § 107 odst. 1 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných a dokládáných stěžovatelem a dále skutečností vyplývajících ze soudního spisu a napadených rozhodnutí správních orgánů dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s. jsou naplněny.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že vzhledem k jeho stávajícím osobním a rodinným poměrům, jak je stěžovatel vyličil v návrhu na přiznání odkladného účinku a jak vyplývají ze soudního spisu a napadených správních rozhodnutí, by nucené opuštění České republiky pro něho mohlo znamenat značnou újmu. Nejvyšší správní soud má také za to, že pro výkon stěžovatelova ústavního práva na spravedlivý proces je nezbytné, aby stěžovatel mohl zůstat na území České republiky do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v tomto řízení, jak požaduje soudní řád správní,

zastoupen advokátem, nelze přehlédnout, že k právu na spravedlivý proces náleží také právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení atd. Tato práva stěžovatel s přihlédnutím ke skutečnosti, že je mu pouze 10 let, vykonává zejména prostřednictvím své matky jako své zákonné zástupkyně, která se také zdržuje na území České republiky. Rovněž s ohledem na nízký věk stěžovatele a jeho materiální a citovou závislost na rodičích, by proto měl mít možnost zůstat na území České republiky společně se svými rodiči.

Zároveň Nejvyšší správní soud vychází z toho, že pokud by nedošlo k odkladu právních účinků pravomocného rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele do doby meritorního rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti, je zde reálné nebezpečí, že by byl stěžovatel skutečně nucen ještě před rozhodnutím Nejvyššího správního soudu opustit území České republiky.

Je sice pravdou, že k bezprostřednímu opuštění území České republiky by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění, nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěží lze předpokládat, že stěžovatel má předejít případné zmiňované újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území České republiky a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu na území Evropské unie na určitou dobu. V daném případě lze tedy nalézt příčinnou souvislost mezi právními účinky žalobou napadeného rozhodnutí a možným vznikem újmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud posoudil žádost o přiznání odkladného účinku rovněž z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom, že by se přiznání odkladného účinku v daném případě, tedy umožnění pobytu stěžovateli na území České republiky do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o jeho kasační stížnosti, jakkoli dotklo práv třetích osob, ani že by takové rozhodnutí bylo v rozporu s veřejným zájmem. Ostatně v řízení před krajským soudem sám žalovaný výslovně nic nenamítal proti přiznání odkladného účinku žalobě stěžovatele a taktéž krajský soud žalobě odkladný účinek z těchto důvodů přiznal.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, neboť se zřetelem k výše uvedenému dospěl k závěru, že v daném případě jsou podmínky ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. naplněny. Vzhledem k tomu, že žalobě stěžovatele proti pravomocnému rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k jeho trvalému pobytu na území České republiky již byl odkladný účinek přiznán krajským soudem, postačí v tomto případě, že se přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti právní účinky přezkoumávaného rozsudku krajského soudu, neboť tím se fakticky dočasně obnovuje také odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného.

Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti přitom Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

pokračování

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 7. dubna 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu